CASETA COLOMBINEI

Veronica Gherasim

- comedie într-un act -

PERSONAJELE:
Colombina
Arlechino
Pantalone
Silvia
Silvio

SCENA ÎNTÂI

Zi frumoasă de vară. Colombina se află pe stradă în aşteptarea prietenului său. Poartă cu ea o casetă de lemn în care are bucăţi de materiale, aţe de diferite culori, ace, nasturi. Se uită în stânga, se uită în dreapta, apoi vine la rampă, pune caseta pe jos şi se aşează pe ea.

COLOMBINA: Of! Oof şi iar oof! Ce supărată sunt...

Mi-ar plăcea şi mie să am o rochie de mătase aşa cum are seniora Silvia. Da, da' ea e seniora, pe când eu sunt doar Colombina. Ei şi ce, dacă nu sunt seniora Colombina, nu merit să am şi eu o rochie ca lumea? (Pauză)

Ooof! Şi Arlechino nu mai vine! Poate nu i-a dat voie stăpâna.

N-ar fi prima dată. Dacă m-ar vedea Arlechino într-o rochie de mătase, brusc mi-ar mărturisi că mă iubeşte. Dar aşa, cu zdrenţele astea... O femeie este iubită ori într-o rochie frumoasă, ori... fără rochie.

Aaa... Mi-a venit o idee: o să-i cer domnului Pantalone să-mi dea câţiva bănuţi. Sigur îmi va da, pentru că ţine foarte mult la mine. (îşi zăreşte stăpânul). A, uite-l că vine! Vorbeşti de leu şi Panta... leone, hop, a apărut!

PANTALONE: Colombina, ce faci pe străzi? Ţi-ai lăsat stăpâna singură? Fiica mea, seniora Silvia, are nevoie de tine.

COLOMBINA: Pe străzi, stăpâne, eu?... (Se uită uimită în jurul ei). Aaa, nici nu mi-am dat seama. (Pauză). Ieşisem să, să, îîî... vă aduc apă.

PANTALONE: În ce?

COLOMBINA: În ce, ce?

PANTALONE: În ce îmi aduci apă? în căuşul palmei?

COLOMBINA: Ce întrebare! în ulcior.

PANTALONE: În ulcior? (Rade neîncrezător)

COLOMBINA: În ulcior... în ulcior.

PANTALONE: Şi unde este?

COLOMBINA (acelaşi joc): În ulcior! Nu ţi-am spus?! Ce mai întrebi?

PANTALONE (strigând la fată): Şi unde este?

COLOMBINA (speriindu-se de-a binelea): Ce anume?

PANTALONE: Ulciorul.

COLOMBINA: Este... (Sieşi). Acum să te văd ce spui.

(Tare). În fântână; mi-a căzut. Aşa, deodată, bâldâbâc şi s-a dus.
Doar nu era să mă arunc după el, fiindcă ulciorul nu merge de multe ori la apă. (Râde satisfăcută de răspunsul pe care l-a găsit).
PANTALONE (aparte): Tare mi-e teamă că mă minte. A venit aici ca să se întâlnească cu afurisitul ăla de Arlechino.
COLOMBINA: Poftim?
PANTALONE: A, nimic. (Exagerat). Vorbe... vorbe-n vânt.
COLOMBINA: Vântul trece, vorbele rămân. (Linguşitor) Stăpâne...
PANTALONE: Dar cu caseta aia ce este? Frumoasă casetă.
COLOMBINA (îl priveşte languros): Aş vrea să... Nu
ştiu dacă să îndrăznesc.
PANTALONE: Îndrăzneşte, Îndrăzneşte! Femeile îndrăznesc, bărbaţii plătesc.
COLOMBINA: Aşadar pot. Ştii că eşti un stăpân foarte bun... şi foarte inimos... şi nici nu eşti atât de bătrân pe cât pari!
PANTALONE: Da... Aşa este... Sunt mai bătrân decât par... adică invers, par mai bătrân decât sunt.
COLOMBINA: Şi eşti aşa... un înger de stăpân...
PANTALONE: I-auzi! Mi se văd aripile...
COLOMBINA (îl priveşte languros): Şi dacă tot eşti atât de bun, îmi dai şi mie nişte ducaţi?
PANTALONE (se preface că nu aude întrebarea fetei):
Da, sigur că da. Bineînţeles. Tot ce vrei tu! (Transpiră abundent. Îşi scoate batista, îşi suflă nasul, apoi îşi şterge încălţările şi, în cele din urmă, fruntea).
COLOMBINA (aproape să-l sărute): Nu mulţi.
PANTALONE (în culmea fericirii): Câţi vrei! Oricâţi!
COLOMBINA (se îndepărtează brusc de el şi întinde mana): Dă-mi!
PANTALONE (o priveşte buimac): Ce să-ţi... dau?...
COLOMBINA: Ce să-mi dai?! Ce mi-ai promis. Bani.
PANTALONE (bâlbâit): Bbbb...bbb...bani?
COLOMBINA (imitându-l): Bbbb...bbb...bani. Baaani!
PANTALONE: Da' ce-s tâmpit?... (După câteva momente). Nu am. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, dar nu am. Dacă aveam, îţi dădeam. Tu mă ştii pe mine că nu sunt zgârcit...
COLOMBINA: Nuuu...
PANTALONE: ... dar nu am.
COLOMBINA (smiorcăindu-se): Stăpâne...
PANTALONE (făcându-i semn să tacă): Nu auzi nimic?
COLOMBINA (îl priveşte cu nedumerire): Nu, nu aud nimic.
PANTALONE: St!... (Pauză) Auzi... Mă strigă cineva (se
întoarce cu spatele la fată şi îşi strigă numele, piţigăindu-şi vocea) „Pantalone!" (întorcându-se spre Colombina): Mă strigă.
COLOMBINA: Stăpâne, lampa.
PANTALONE: Lampa?
COLOMBINA: Îţi filează.
PANTALONE: „Pantalone!" (Răspunzând „persoanei" care îl strigă): Da, vin acum! (Colombinei): Trebuie să plec. (Şi pleacă în mare grabă).
COLOMBINA: Plecar-ai pe lumea cealaltă! (Supărată, începe să plângă). Ce zgârcit avar poate să fie domnul Pantalone! Lua-l-ar gaia să-1 ia! El umblă în purpură şi pe mine mă ţine în

zdrenţe... Asta după ce că-i slujesc cu devotament fiica, pe seniora Silvia. Aaa, mi-a venit altă idee. Să te ţii, jupan Pantalone! (Scoate din sân o hârtie şi o pană şi scrie):

„Dragă domnule Pantalone..."

(Se aud acordurile unei melodii vesele, în timp ce fata scrie. Apoi cu voce tare): Îîîî... şi îţi voi da pentru acea casetă... zece mii de ducaţi. Aşa... (împătureşte hârtia, o bagă în sân, ia caseta şi vrea să iasă. Se reîntoarce însă la rampă şi despătureşte hârtia). Am uitat s-o semnez. Dar cum? Trebuie să găsesc un nume care să-l convingă pe domnul Pantalone. Să mă gândesc. A! Am găsit: Giuseppe (Apoi) A, nu! Nu Giuseppe. Are prea multă muzică în el. Să caut altul. Ăsta e: Alighieri. Un nume frumos! Numai că... numai că prea miroase a paradis, zău aşa. Dar ce-ar fi să iscălesc: Leonardo? Ei da, merge. Marchizul Leonardo! (Apoi) Nu, nici ăsta. E prea giocondist. Mai bine un nume mai sonor, mai de familie mare. L-am găsit: Medici. (Apoi) Nu, are iz de catedrală. Nu ţine. Ce-ar fi... să-i zic: Chirico? Marchizul de Chirico! (Apoi) Nu! Prea metafizic. Cum să iscălesc? Dar ce-mi bat capul după un nume, când am unul la-ndemână? Cum de nu m-am gândit de la început? Pe stăpâna mea o cheamă Silvia. Iar eu am să-l numesc pe marchizul meu fictiv Silvio. Va fi şi mai convingător pentru Pantalone. Ăsta da nume: marchizul Silvio! (Iscăleşte şi iese).

SCENA A DOUA

(Din partea opusă ieşirii Colombinei intră, alergând, Arlechino. Bineînţeles că se împiedică).

ARLECHINO: Colombina!... (Pauză) Nu m-a auzit! Iar

o să creadă că n-am venit la întâlnire pentru că sunt timid. Dar nu este aşa! Adică, sunt puţin timid, însă nu mi-a dat voie stăpâna. Toată ziulica: „Arlechino, adu ceaiul!", „Arlechino, sparge lemne!", „Arlechino, du-te la han şi vezi de află totul despre tânărul care a sosit în oraş; vezi, cum îl cheamă, de unde este, cât timp stă la noi, unde se duce?" Bine că nu trebuie să-l întreb ce-a mâncat de dimineaţă! Că-i răspundeam eu: (Enervându-se): E, pâine cu dulceaţă! Asta a mâncat.

Mai acum o oră mă tot striga: „Arlechino, Arlechino!" Eu tocmai mă dichiseam puţin. Doar nu era să apar în faţa ei în costumul lui Adam... I-am răspuns: „Aşteptaţi puţin, seniora!" Vai, dar seniora nu poate aştepta; m-a făcut cu ou şi cu oţet din cap până-n picioare. Iar eu nu m-am mai putut stăpâni şi... am început să plâng. Atunci ea şi-a cerut scuze, iar eu am început să plâng şi mai tare. Seniora nu ştia ce să mai facă pentru a mă împăca, în schimb eu, ca un adevărat bărbat, mi-am dat demisia din funcţia de slujitor al ei.

Acum sunt, în sfârşit, liber. Liber şi fără cei cinci sute de ducaţi pe lună. Cu ce o să trăiesc?

(Intră Silvio. îl observă pe Arlechino şi se apropie de el).

SILVIO: Bună să vă fie inima, seniore!

ARLECHINO: Sluga dumneavoastră, stăpâne!

SILVIO: Nu ştiţi cumva dacă există prin apropiere vreun han?

ARLECHINO: Ba da, domnule. La zece minute depărtare de acest loc.

SILVIO: Şi se mănâncă bine acolo?

ARLECHINO (salivând): Eu aşa am auzit. Cică se mănâncă foarte bine.

SILVIO: Îiii... seniore, îmi poţi spune cum te cheamă?

ARLECHINO: Arlechino, domnule.

SILVIO: Senior Arlechino.

ARLECHINO: Domnule, eu nu sunt senior; sunt un
simplu slujitor.
SILVIO: Asta nu contează. Pentru mine eşti senior Arlechino. Ei bine, dacă mă însoţeşti până la han, te voi recompensa cu cinci sute de ducaţi.
ARLECHINO: Cât? (I se pare că nu aude bine).
SILVIO: Cinci sute de ducaţi. Nu este de ajuns?
ARLECHINO: Ba da, domnule. Vă mulţumesc frumos! Domnule...
SILVIO: Numele meu este Silvio.
ARLECHINO: Senior Silvio, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Pe aici... [îl îndrumă spre stânga scenei). Dar, vă rog, daţi-mi valiza; o duc eu.
SILVIO: Mulţumesc; o pot duce singur.
ARLECHINO: Insist. (îi smulge valiza din mână).
Pentru cei cinci sute de ducaţi vă mai sunt chiar dator. Dacă doriţi, pot aduce ceaiul; dacă nu, pot sparge lemne, sau mă pot duce să aflu tot ce doriţi despre orice femeie, şi... (Nu se mai aude sfârşitul frazei, cei doi ieşind din scenă. O melodie veselă).

SCENA A TREIA

(În aceeaşi zi, în casa lui Pantalone. Acesta îşi numără banii, iar la intrarea Colombinei îi ascunde repede).
COLOMBINA: Stăpâne, o scrisoare.
PANTALONE: Mulţumesc, Colombina! Poţi pleca. (în timp ce Colombina iese, Pantalone deschide scrisoarea).
„Dragă domnule Pantalone, Am aflat de la cumnatul meu că ai o casetă de lemn care este foarte valoroasă pentru mine. A fost a mamei mele şi are încrustată pe margine iniţiala C. Voi sosi în oraş pe data de 30 august şi îţi voi da pentru acea casetă zecii mii de ducaţi.
Marchizul Silvio"
Zece mii de ducaţi, zece mii de ducaţi! Mulţumesc, Doamne... Deci: luni - douăzeci şi opt, marţi - douăzeci şi nouă, miercuri - treizeci. Astăzi! Chiar astăzi voi fi mai bogat cu zece mii de ducaţi. (Frecându-şi mâinile fericiţi. Zece mii, zece...
(Pauză. Devine nedumerit). Dar nu cunosc niciun marchiz Silvio. Şi nu ştiu nimic de nicio casetă. Nu înţeleg... (Pantalone reîncepe să citească scrisoarea, iar pe scenă intră Colombina, aducând cu ea caseta de lemn. Pantalone nu o vede).
COLOMBINA: Uf, ce zăduf e afară...
PANTALONE (cu ochii în foaie): Da, e foarte cald.
COLOMBINA (trântind caseta): Ooo, ce grea ea! Mi-a rupt mâinile!
PANTALONE (nebăgând-o în seamă): Da, e grea.
COLOMBINA (accentuând primul cuvânt): Caseta aceasta este foarte grea.
PANTALONE (ridicând uşor ochii din foaie): Ce ai acolo?
COLOMBINA (cu nepăsare): O casetă de lemn.
PANTALONE: O... casetă... de lemn.
COLOMBINA: Da, dar nu este o casetă oarecare. Este veche şi valoroasă.
PANTALONE (aparte): O fi caseta mamei marchizului (Tare) Arată-mi-o... şi îţi, voi spune eu dacă este valoroasă! Tu ştii că eu mă pricep la obiecte de artă.
COLOMBINA (Ii arată caseta): Iat-o!

PANTALONE (văzând litera încrustată): Asta este! Zece
mii de ducaţi..
COLOMBINA: Ce spuneţi, stăpâne?
PANTALONE: Spuneam că această casetă nu face două parale.
COLOMBINA (luându-i-o din mână): Două parale? Ce păcat! Eu credeam că este foarte valoroasă, credeam că face zece mii de ducaţi.
PANTALONE: Nici vorbă...
COLOMBINA: Atunci o s-o arunc.
PANTALONE (râde fericit): Nu! Dă-mi-o mie.
COLOMBINA: A, ba nu... Mai bine o păstrez.
PANTALONE: Dă-mi-o mie. Ţi-o păstrez eu.
COLOMBINA: Bine, stăpâne; luaţi-o dumnea¬voastră.
(Pantalone întinde mâinile să ia caseta, însă Colombina i-o trage brusc).
COLOMBINA: Da' ce, eu nu pot s-o păstrez?
PANTALONE: Păstreaz-o... Dar, uite, îţi propun o afacere. Ţi-o cumpăr... îţi voi da... (Se uită la casetă). Uite, zece ducaţi. Nu face atât de mult, dar... astăzi e ziua ta norocoasă.
COLOMBINA (parcă nu-i vine să creadă): Zece ducaţi?... Al dracului zgârcit!
PANTALONE: Nu-ţi convine?... Bine, fie, douăzeci de ducaţi.
COLOMBINA: O mie.
PANTALONE (transpiră): Cât?!
COLOMBINA: O mie de ducaţi.
PANTALONE: Nu-i cam mult?
COLOMBINA: Ba da, e cam mult. (Pauză. Pantalone crede că fata a cedat). Dar, oricum o pun la păstrare. (Vrea să iasă).
PANTALONE: Bine, îţi dau. (Apoi). Nouă sute de ducaţi.
COLOMBINA: O mie. Asta e preţul. Nu-1 las mai jos.
PANTALONE: A, nu. Negociem. Nouă sute.
COLOMBINA: Nouă sute nouăzeci.
PANTALONE: Nouă sute zece.
COLOMBINA: Nouă sute optzeci.
PANTALONE: Nouă sute douăzeci.
COLOMBINA: Nouă sute şaptezeci.
PANTALONE: Nouă sute treizeci.
COLOMBINA: Nouă sute
PANTALONE: Nouă sute cincizeci.
COLOMBINA (accentuat): Nouă sute cincizeci.
PANTALONE (I se pare mult) Nouă sute cincizeci? Nu. Nu-ţi dau atât. îţi dau (Spune repede suma) nouă sute cincizeci.
COLOMBINA: Bine, fie (Luând bănii). Mulţumesc!
PANTALONE: Ce-am mai păcălit-o! O să mă aleg cu nouă mii cinci sute de ducaţi! (Ia caseta şi iese râzând).
COLOMBINA (imitându-l): Ba ai să te alegi cu nouă
sute cincizeci de ducaţi lipsă. Iar eu, cu multe rochii de mătase. Arlechino va muri după mine.
(Intră Silvia, fiica lui Pantalone).
SILVIA: Colombina...

COLOMBINA: Da, stăpână.
SILVIA: Mi-a spus seniora Mariana că astăzi a sosit în oraş un tânăr încântător de fermecător de atrăgător. Ştii cum îl cheamă?
COLOMBINA: Zoarbe zeamă.
SILVIA: Nu. Şi se spune Soarbe zeamă.
COLOMBINA: Zoarbe, soarbe, tot una-i.
SILVIA (neauzind-o): îl cheamă Silvio. Iar pe mine Silvia.
COLOMBINA: Ştiu cum vă cheamă, stăpână.
SILVIA (visătoare): Silvio şi Silvia

COLOMBINA: Ba nu. Silvia şi Silvio.
SILVIA: Aş vrea să-1 întâlnesc.
COLOMBINA: Păi, întâlniţi-1!
SILVIA: Nu ştiu cum să fac (Pauză). Gelozia tatei mă omoară. Dacă o mai ţine tot aşa, într-o bună zi o să fug de acasă.
COLOMBINA: Vai, stăpână, nici să nu vă gândiţi să faceţi aşa ceva.
SILVIA: Ba da, Colombina, am să o fac! (Pauză). Vreau să fiu şi eu ca toate fetele de vârsta mea, vreau să mă îndrăgostesc, vreau un bărbat!
COLOMBINA: Şi eu!
SILVIA: Tu... Tu îl ai pe Arlechino.
COLOMBINA: Degeaba îl am, pentru că este timid. Eu, toată ziua îi spun: „Te iubesc, Arlechino; te iubesc, Arlechino!" Şi el, în loc să-mi spună „Te iubesc, Colombina", se înroşeşte ca un prost. Ştiu că mă iubeşte, dar am atâta nevoie să-1 aud spunând „Te iubesc, Colombina!" Vreau aceste cuvinte pe buzele lui Arlechino... Ştiţi, seniora, nu zic să se urce... pe munte şi să ţipe de acolo, dar măcar să-mi şoptească la ureche.
SILVIA: Eşti la fel de nefericită ca şi mine.
COLOMBINA: Asta cam aşa este. Pentru noi femeile, cea mai mare nefericire e să nu fim fericite.
SILVIA: Dar vreau să pun capăt nefericirii mele. Ştiu de la seniora Mariana că senior Silvio stă la hanul lui Francesco. Te duci acolo şi îi spui că tata are deosebita plăcere de a-1 invita la cină.
COLOMBINA: O persoană în plus la masă! Domnul Pantalone nu va fi încântat.
SILVIA: Puţin îmi pasă de domnul Pantalone... Va fi nevoit să accepte situaţia. Hai, te duci săptămâna asta?
COLOMBINA: Da, stăpână.
SILVIA: Eu o să te aştept în grădină. Să vii repede! (Iese)
COLOMBINA: Sigur, stăpână. Negreşit. Iute ca vântu'
şi ca gându' (Iese şi ea).

SCENA A PATRA

(Colombina ajunge la han şi îl zăreşte pe Arlechino la una dintre mese. Se apropie de el şi îi pune mâinile la ochi)
COLOMBINA: Cine e?...
ARLECHINO {pipăindu-i mâinile): O domnişoară.
COLOMBINA: De unde ştii că nu-i o doamnă?
ARLECHINO: După mâini.

COLOMBINA: Dacă asta le-ar deosebi, toate doamnele ar fi fete mari. Cum mă cheamă?
ARLECHINO: îîîî... Zambilica
COLOMBINA: Răspuns greşit. Dacă vrei, poţi suna un prieten.
ARLECHINO: Te cheamă... Afrodita.
COLOMBINA: Nume de scenă, dragă. Nu cel din buletin.
ARLECHINO: A, eşti Colombina. {Luându-i mâinile de la ochi şi ridicându-se de pe scaun). Dar ce faci aici?
COLOMBINA: In interes de serviciu.
ARLECHINO: Şi eu la fel. (îl vede pe Silvio coborând). Aici, stăpâne.
COLOMBINA: Stăpâne?
ARLECHINO: Da, Colombina. Nu am mai putut
îndura comportamentul seniorei Mariana şi am plecat de la ea. Noul meu stăpân este pâinea lui Dumnezeu. Mi se adresează cu „senior Arlechino"
şi chiar îmi dă voie să mănânc cu el la masă.
SILVIO: Bună seara!
COLOMBINA: Bună seara, seniore!
SILVIO: Senior Arlechino, cine este această domnişoară atât de drăguţă?
ARLECHINO (dându-şi importanţă): Este prietena mea, Colombina.
COLOMBINA: Eu nu sunt domnişoară... Îîî, adică eu sunt servitoare. Domnişoară este stăpâna mea.
SILVIO (sărutându-i mâna): întotdeauna mi-a plăcut
să respect oamenii, indiferent de rangul lor. Nu cred că te vei simţi prost dacă îţi voi spune domnişoara Colombina.
COLOMBINA: Nu mă simt prost, domnule; mă simt chiar ciugulită. îîîî, am vrut să spun, măgulită. Domnişoara Colombina! Nu-i aşa că sună bine?
SILVIO (zâmbind, i se adresează lui Arlechino): Este încântătoare!
ARLECHINO: Doar de aia este prietena mea! COLOMBINA: Mulţumesc, seniore!
SILVIO (arătând unul dintre scaune): Te rog,
domnişoară Colombina, ia loc! Eşti invitata noastră la masă.
COLOMBINA: Cu mare plăcere! Sunt lihnită de foame.
SILVIO: Păi, ce mai aşteptăm? Să mâncăm! (Apoi): Domniile voastre îmi fac plăcerea de a bea cu mine un pahar de vin?
COLOMBINA: Eu, da.
SILVIO: Bravo, domnişoară Colombina. Aşa te vreau.
ARLECHINO: Eu, nu.
SILVIO: De ce, senior Arlechino? N-o mai vrei aşa?
ARLECHINO: A, ba da... Doar de aia e prietena mea; pentru că este aşa. Vroiam să spun că eu nu am băut niciodată şi că mi-e teamă să nu mă îmbăt.
SILVIO: Toate au un început; nu trebuie să te temi. Dacă nu vei fi cuminte, te voi duce sus şi te voi culca.
ARLECHINO: Atunci, să bem!...
(În scurt timp atmosfera se încălzeşte bine)
SILVIO (căscând): Drumul m-a cam obosit. Sper că nu vă supăraţi, dar aş vrea să mă retrag.
ARLECHINO: Nu, stăpâne. Du-te liniştit. Eu mai rămân.

SILVIO: Stai cât vrei, senior Arlechino. Simte-te bine de câte ori ai ocazia; bucură-te de viaţă, căci amărâta asta de viaţă este atât de scurtă! Nu pierde timpul... Şi nu-ţi refuza nicio plăcere. Dumneata eşti frumos azi, eşti tânăr şi sănătos. Mâine... cine ştie ce va fi mâine. (Se ridică de pe scaun). Noapte bună!

ARLECHINO: Staţi puţin, stăpâne; să vin să vă fac patul.

SILVIO: Mie îmi place să-mi fac patul singur. Plus de

asta, nu poţi lăsa o domnişoară atât de fermecătoare să te aştepte. Fii gentleman, domnule!

ARLECHINO: Da, stăpâne.

SILVIO: Noapte bună, domnişoară Colombina (Îi sărută mâna) Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

COLOMBINA: Dar mie! Noapte bună!

SILVIO: Noapte bună, senior Arlechino! (Ii strânge mâna).

ARLECHINO: Noapte bună, stăpâne!

COLOMBINA (uitându-se după Silvio): Straşnic om!

ARLECHINO: Da, aşa este. (Se apropie mai mult de fată, privind-o languros). Te iubesc, Colombina!

COLOMBINA: Şi nici măcar n-am apucat să-mi iau rochie de mătase.

ARLECHINO: Ce zici?

COLOMBINA: A, nimic. Mai spune-mi ce mi-ai spus mai devreme.

ARLECHINO: Ce anume?

COLOMBINA: Ai şi uitat? Mi-ai spus că mă iubeşti.

ARLECHINO: Aha! Deci, de partea asta am trecut şi acum urmează... (Vrea să-i descheie nasturii bluzei)

COLOMBINA (opunându-se): Arlechino, ce faci cu sutienul meu? Tot ai puţină ruşine că începi de sus. Doar nu vrei după declaraţie să treci şi la operaţie!

ARLECHINO: Ştiu eu ce fac.

COLOMBINA: Potoleşte-te!

ARLECHINO: Te doresc, Colombina!

COLOMBINA: Acum? Aici? Eşti nebun.

ARLECHINO: De ce nu?

COLOMBINA: De aia.

ARLECHINO: De care?

COLOMBINA: Începi să mă enervezi, Arlechine Stăpâneşte-te!

ARLECHINO: Nu pot. Hai să facem dragoste. Te culci cu mine?

COLOMBINA: Arlechino, controlează-te! Eşti obscen.

ARLECHINO: Nu sunt obscen. Sunt un gentleman, aşa cum m-a învăţat stăpânul. Ţi-am spus „Te culci cu mine?" nu... şi... alte alea.

COLOMBINA: Ai întrecut măsura, Arlechino!

Arlechino..

ARLECHINO (supărat): Nici un Arlechino! Dacă nu vrei, foarte bine. O să-ţi vină ţie roaga. (Dă pe gât gura de vin pe care o mai are în pahar şi se ridică). Mă duc şi mă culc cu stăpânul.

COLOMBINA: Cel puţin e gata dezbrăcat.

ARLECHINO: Stăpânul este mult mai bun ca tine. îmi spune „senior Arlechino", mă lasă să mănânc cu el, îmi dă voie să dorm cu el în cameră... Pot să fac ce-mi pofteşte inima.

COLOMBINA: Dacă numai inima, mai merge.

ARLECHINO: Nu-ţi doresc noapte bună! (Iese)
COLOMBINA: Eu îţi doresc, Arlechino! Noapte bună,
iubitul meu, noapte bună! (Pauză) Of! Şi nici măcar nu mi-a sărutat mâna... (Se aude un cântec de leagăn). Ce păcat că n-a insistat! (Colombina îşi pune capul pe masă şi în scurt timp adoarme).

SCENA A CINCEA

(A doua zi spre seară)
SILVIA: Colombina, sper că de data asta ai făcut ce te-am rugat.
COLOMBINA (cu un aer obosit): Da, stăpână. Am fost la han... (Cască) şi i-am spus seniorului Silvio că este invitat la masă.
SILVIA: Mă bucur că în sfârşit ai reuşit şi tu să duci o treabă la bun sfârşit.
COLOMBINA: Dar v-am mai spus stăpână că nu a fost vina mea... Ieri nu am putut pentru că am căzut, mi-am scrântit glezna (Face câţiva paşi şchiopătând) şi un domn m-a dus la doctor. A trebuit să stau acolo toată noaptea. Am făcut chiar şi febră. Din cauza cangrenei puteam să mor.
SILVIA: Ce gangrena?
COLOMBINA: angrenă... o bubă urâtă şi suculentă.

SILVIA: Purulentă... Şi zici că ai făcut gangrena?
COLOMBINA: Da. M-am zbătut intre viaţă şi moarte toată noaptea.
SILVIA: Colombina, vinde gogoşi altora, nu mie.
COLOMBINA: Eu nu sunt gogoşăreasă, seniora. Mama mea a fost; făcea nişte gogoşi de mureai mâncând. Erau şi gustoase şi pufoase şi mama avea mereu făină în cap; şi când eram eu mică... SILVIA: Colombina, du-te şi deschide! Nu auzi că bate la uşă?
COLOMBINA: Mă duc, stăpână [Iese şi se reîntoarce în scurt timp urmată de Silvio şi Arlechine).
SILVIO [nu o place pe Silvia. Sec): Bună seara, domnişoară!
SILVIA: Bună seara, domnule!
SILVIO [încercând să fie amabil, dar fără rezultat): Mulţumesc pentru invitaţie.
ARLECHINO [Colombinei): Ce mai faci?
COLOMBINA: Bine. Dar tu?
ARLECHINO: Bine.
COLOMBINA: Mai eşti supărat pe mine?
ARLECHINO: De ce să fiu supărat?
COLOMBINA: Nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat ieri?
ARLECHINO: Nu. Ce...
COLOMBINA: Nimic. Te-am călcat pe picior şi te-ai supărat.
ARLECHINO: Doar din atâta lucru?! Probabil că mă îmbătasem.
SILVIO (Silviei, nesimţindu-se prea în largul lui): Poţi să-mi spui Silvio...
SILVIA: Silvio... eşti de viţă nobilă, nu-i aşa?
SILVIO: Da. Sunt marchiz.
COLOMBINA (lui Arlechino): Nu ştiam că stăpânul tău este marchiz.
ARLECHINO: Nu ştiai?... Păi, stăpânul meu nu este
oricine. Este marchizul Silvio.

COLOMBINA (simte că nu mai poate respira): Poftim?
ARLECHINO: Doar l-ai cunoscut ieri. Şi l-ai văzut şi azi, mai devreme. Colombina, ce-ai păţit?
COLOMBINA: Marchizul Silvio! Sunt pierdută. Pantalone îi va cere zece mii de ducaţi. Marchizul Silvio în carne şi oase! Da' de unde era să ştiu c-ar putea să existe un marchiz Silvio! Of, mai bine îi spuneam Florindo, şi-1 făceam duce. Pe unde să scot sutienul? îîîî... asta, cămaşa?
ARLECHINO: Ce tot îndrugi?
COLOMBINA: Sub nici o formă nu trebuie să-1 vadă. Să fac în aşa fel încât să plece înainte să apară senior Pantalone.
(Intră Pantalone)
PANTALONE: Bună seara!
COLOMBINA: Ghinionistă m-a mai făcut mama. Mama, gogoşereasa... Gata, am încurcat-o {Iese speriată)
SILVIO: Bună seara, domnule Pantalone! {îi strânge mâna). Daţi-mi voie să mă prezint: sunt marchizul Silvio.
PANTALONE: Mă bucur să vă cunosc. Numai că mi-aţi dat emoţii; vă aşteptam de ieri.
SILVIO (puţin uimit): Da? Pe mine?
PANTALONE: Da. Ieri a fost treizeci; în scrisoare este menţionată data de treizeci.
SILVIO: Ce scrisoare?
PANTALONE: Dar nu-i nimic. Nici astăzi nu este prea târziu. Vreţi să încheiem afacerea acum sau... fie, după cină?
SILVIO: Afacerea?
PANTALONE: Da. N-aţi venit în oraş cu afaceri?
SILVIO: Ba da. Aş vrea să mă însor...
PANTALONE: Aha! Aţi venit şi cu alte treburi. Ei bine, domnule dragă, dacă aveam o fiică, aş fi fost bucuros să v-o dau de soţie.
SILVIO: Păi cum, n-aveţi?
PANTALONE: N-am.
ARLECHINO (aparte): Ăsta n-are de nici unele!
SILVIO: Dar credeam că Silvia este fiica dumneavoastră.
PANTALONE: Da, este a mea. Dar dacă aveam altă fiică, v-o dădeam dumneavoastră.
SILVIO: Mulţumesc, sunteţi foarte amabil.
PANTALONE: Cred că mai bine cinăm şi apoi mai discutăm. Colombina!
COLOMBINA (intrând): A şi aflat. Ce mă fac?... Mai bine îl iau eu întâi. Decât să mă dea el afară, mai bine plec eu. (Cu demnitate). Domnule Pantalone, îmi dau demisia.
SILVIA: Ce ai păţit, Colombina?
COLOMBINA: Nu mai rămân în casa asta nici o secundică.
SILVIA: Aiurează. Cred că i se trage de la cangrena.
PANTALONE (Silviei): Cred că aiurezi şi tu. (Colombinei). Lasă prostiile şi du-te de adu mâncarea!
COLOMBINA: Nu pot; nu aduc nimic. Sunt în indisponibilitate fizică. Ca să nu mai vorbesc... şi materială.
PANTALONE: Sigur şi psihică. Du-te de te culcă!
COLOMBINA: Nu mai sunteţi stăpânul meu, aşa că nu-mi mai spuneţi ce să fac. Adio! (Iese).
SILVIO: Fata asta era zdravănă ieri.
ARLECHINO: Dar ce-o fi păţit?

SILVIO: Nu ştiu. Mai bine dă fuga şi ai grijă de ea.
ARLECHINO: Da, stăpâne. (Iese şi el].
PANTALONE: Ce păcat că nu o să mai luăm cina! N-are cine să ne servească.
SILVIA: Servesc eu, tată.
PANTALONE: Tu, să taci! Deci, cum spuneam, sărind peste cină, cred că este timpul să discutăm, senior Silvio.
SILVIA: Tată...
PANTALONE: Silvia, imediat să te duci la tine în cameră.
SILVIA: Dar...
PANTALONE: Nici un dar!
SILVIO (Simţindu-se dator să intervină): Domnule Pantalone, nu mai fiţi atât de aspru cu fiica dumneavoastră. PANTALONE: Bine, domnule. (Silviei): Te rog frumos, ascultă pe tăticu' şi du-te în camera ta.
SILVIA: Eu m-aş duce în camera mea, dar nu-1 putem lăsa singur pe Silvio.
PANTALONE: Silvia, ţie îţi lipseşte vreo doagă?... Dacă tu te duci la tine în cameră, senior Silvio rămâne cu mine.
SILVIA: Nu, nu este aşa. Pentru că dumneata trebuie să te duci până la seniora Mariana. Mi-a spus mai devreme că are să-ţi dea nişte bani.
PANTALONE: Dar nu i-am împrumutat nici un ban. A, ba da. Acum îmi aduc aminte. (Lui Silvio). Poţi să mă aştepţi puţin?
SILVIO (Nesimţindu-se în largul lui pentru că rămâne singur cu Silvia): Bineînţeles.
PANTALONE: Vin numaidecât. (Iese).
SILVIA: Ia loc.
SILVIO: Mulţumesc.
SILVIA: Doreşti un ceai?

SILVIO: Da, de tei. Şi cu puţină lămâie, te rog.
(Silvia iese, şi nu după mult timp se reîntoarce)
SILVIO: Ce repede s-a făcut! [Ia ceaşca). Mulţumesc! (Gustă)
SILVIA: Cum este?
SILVIO: Fierbinte.
SILVIA: Asta pentru că de-abia l-am luat de
pe foc. SILVIO: Mi-am închipuit. (Scurtă pauză în care cei doi sorb pe rând cate o înghiţitură de ceai).
SILVIA: Şi, aşa... ai venit la noi în oraş ca să te însori.
SILVIO: Da. Numai că nu am găsit pe cineva pe gustul meu. Aşa că voi mai amâna acest eveniment.
SILVIA (simţindu-se jignită): ÎS... o fi aşa cum spui tu. (Deloc amabilă). Mai doreşti ceai?
SILVIO (amuzându-se, dar fără a lăsa să se vadă): Nu, mulţumesc. A fost cam acru. Iar mie îmi plac acriturile mai mult iarna.
SILVIA (enervată de-a binelea): Senior Silvio... cred că trebuie să vă retrageţi. Poate aveţi treabă. SILVIO: Nu, nu am. Şi nu pot pleca aşa; mi-a spus senior Pantalone să-1 aştept.
SILVIA: Atunci puteţi rămâne. Numai că eu am de cârpit.
SILVIO (ironic): Uite aşa soţie mi-ar trebui şi mie! Musai să ştie să cârpească. Nu ştiu cum fac, dar mereu mi se rup nădragii în fund. (Se caută să vadă dacă are pantalonii rupţi).

SILVIA (aparte): Ah, ce bădăran! Doamne, ce bădăran! îmi lăsase o impresie bună, dar m-am înşelat!
SILVIO: Hai că parcă începe să-mi placă... Este atât de drăgălaşă când se enervează! Cred că pot să mai întind puţin coarda. (Tare): Şi ar trebui să ştie să mulgă vaca.
SILVIA (pierită): Să ştie să mulgă vaca?
SILVIO: Bineînţeles. Eu am o fermă şi acolo nu am slujitori. Altfel nu aş fi făcut avere. Iar soţia mea se va ocupa de tot ce înseamnă gospodărie. Va fi şi slujnica mea, nu numai soţia mea.
SILVIA (siderată): Să mulg vaca? Dar când aş mai avea timp să citesc? (Aparte): Nu m-aş mărita cu senior Silvio nici dacă aş rămâne fată bătrână. Şi... părea atât de rafinat. în schimb este un mare ţărănoi.
SILVIO: Şi am şi o grădină foarte frumoasă care trebuie udată în fiecare zi. Grădina este puţin cam departe de fântână, dar mişcarea face bine la sănătate.
SILVIA (enervată la culme se înţeapă): A...
(Silvio sare speriat şi se apropie de fată prinzându-i mâna)
SILVIA: Lasă-mă!
(Silvio îi sărută degetul înţepat, apoi toată mâna)
SILVIA (emoţionată, dar tinându-se tare): N-am nimic; nici măcar nu curge sânge.
(În clipa asta intră Arlechino. Observându-i pe cei doi atât de apropiaţi, se retrage ruşinat. Din culise se aude dialogul cu Colombina, în timp ce Silvia şi Silvio rămăn în stop cadru.)
ARLECHINO: Spune-le tu.
COLOMBINA: Dar mi-ai promis că le spui tu.
ARLECHINO: Făceam asta dacă era Pantalone acasă; dar nu este.
COLOMBINA: S-o fi dus să depună plângere la judecătorie.
ARLECHINO: Iar începi să baţi câmpii. Doar ţi-am spus că încă nu a aflat.
COLOMBINA: A, da. Hai amândoi!
(Intră în scenă)
COLOMBINA (tuşind): Mă scuzaţi...
SILVIO: A, domnişoara Colombina! Ţi-ai mai revenit?
COLOMBINA: Nu. Dar vreau să vă povestesc ceva.
SILVIO: înainte de asta, dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea.
SILVIA: Soţia dumneavoastră?!... Nici nu mă gândesc.
COLOMBINA (întinzând mâna Silviei): Colombina.
SILVIA (strângându-i mâna): Silvia.
COLOMBINA: Parcă vă cunosc de undeva. A, da... Nu cumva sunteţi stăpâna? [Lui Silvio): Senior Silvio, aţi înnebunit? îmi faceţi cunoştinţă cu stăpâna? O cunosc de atâţia ani!
SILVIO: Ştiam că o cunoaşteţi; eu am vrut să specific faptul că este soţia mea.
SILVIA (Colombinei, continuând să-i vorbească în şoaptă): Domnul se înşeală. Nu sunt soţia nimănui; nu aparţin nimănui, cu atât mai puţin unui bădăran!
COLOMBINA: Bădăran? Sub nicio formă. Senior Silvio este un gentilom de ăla de gentleman. Este foarte rafinat şi aşa... un nobil.
SILVIA: Fugi de-aci, Colombina! Mi-a zis să-i mulg
vaca, să-i ud grădina şi să-i cârpesc nădragii.
COLOMBINA: Sigur a glumit. Ce, nu ştiţi de glumă? A glumit omu'.
SILVIA: Nu mă convingi deloc.

SILVIO (apropiindu-se de Silvia): Domnişoară, daţi-mi voie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de mai devreme.
SILVIA: Domnule, nu era nici momentul şi nici cazul să glumiţi pe seama mea.
SILVIO: Ce-aş putea să fac să-mi răscumpăr greşeala?
SILVIA (cedând uşor): Lăsaţi... Nu-i nimic.
SILVIO (aşezându-se în genunchi): Domnişoară, aveţi milă de mine... înduraţi-vă de un biet creştin care se căieşte.
SILVIA: Vă rog să vă ridicaţi!
SILVIO: M-aţi iertat?
SILVIA {glumind): Nu.
SILVIO: Atunci stau aşa până mâine dimineaţă.
SILVIA: N-aveţi decât.
COLOMBINA: Seniora, este un om bun. Iertaţi-1!
SILVIA (întorcându-le spatele şi făcând câţiva paşi): Nici nu mă gândesc!
SILVIO (în genunchi, după ea): Da, seniora, iertaţi-mă. Sunt un om bun. Şi... până şi cei mai păcătoşi oameni au fost iertaţi.
SILVIA (întinzându-i mâna): Bine, fie.
COLOMBINA: Deci, vă căsătoriţi.
SILVIA: Eu nu mulg vaca.
SILVIO: Nici nu trebuie. Avem slujitori.
SILVIA: Şi nici nu-ţi cos nădragii.
SILVIO: Nu este nevoie; pentru că nu prea mi se întâmplă să-i rup.
COLOMBINA (luându-şi stăpâna deoparte): Haideţi, seniora, căsătoriţi-vă. Numai aşa puteţi scăpa de senior Pantalone.
SILVIA: Nu ştiu...
COLOMBINA: Nu-1 plăceţi pe senior Silvio?
SILVIA: Ba da, e drăguţ.
COLOMBINA: Atunci ce mai aşteptaţi?... Ah, dacă mă cerea pe mine... imediat aş fi spus da.
SILVIA: Da.
COLOMBINA: V-a venit mintea la
SILVIA: Dar nu ştiu dacă a vorbit serios.
COLOMBINA (lui Silvio): Senior Silvio, o luaţi de soţie pe stăpâna mea? Da sau nu?
SILVIO: Da.
COLOMBINA: Gata, v-am căsătorit.
(Silvio se apropie de Silvia şi o sărută. Arlechino îşi acoperă faţa ruşinat}
COLOMBINA (intervenind între cei doi): Hai,
hai, gata... Acum trebuie să vă povestesc ce-am păţit.
SILVIO: Păi, povesteşte-ne; dar cu lux de amănunte.
COLOMBINA: Da. Dar staţi puţin. Nu puteţi să vă căsătoriţi dacă n-aveţi domnişoară de onoare. Aşa că o să fiu eu. De acord?
SILVIO: De acord. Iar cavaler de onoare va fi senior Arlechino.
COLOMBINA: Adevărată onoare pe capul nostru! Dar cu ce onorariu ne veţi onora?
ARLECHINO: Colombina!
COLOMBINA: Am glumit! Ce, nu ştiţi de glumă? (Apoi): Dar să vă povestesc ce am făcut. De vină este Arlechino, pentru că nu-mi declara că mă iubeşte. Şi m-am gândit eu că dacă m-ar vedea

într-o rochie de mătase, brusc mi-ar mărturisi că mă iubeşte. Aşa că mi-a ieşit în cale domnul Pantalone şi... (Continuă prin gesturi să-i povestească întâmplarea cu Pantalone)

SILVIO (ascultând sfârşitul întâmplării): Extraordinar!

SILVIA (râzând): Eşti o figură, Colombina. Nu-mi vine să cred că ai reuşit să scoţi bani de la tata. Bravo!

SILVIO: Îmi plac oamenii cu imaginaţie.

COLOMBINA: Mulţumesc. Imaginaţia femeilor e arma noastră nevăzută. Dar acum m-a lăsat baltă.

ARLECHINO: Ce ne facern cu senior Pantalone?

SILVIO: Eu am destui bani şi nu voi sărăci dacă îi voi da zece mii de ducaţi.

SILVIA: Mulţumesc, Silvio.

SILVIO (sărutându-i mâna): Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. SILVIA: Ba da; ţin foarte mult la Colombina şi nu aş fi vrut să intre în conflict cu tata.

COLOMBINA (glumind cu Silvio): Nici eu nu am de ce să vă mulţumesc, dar... vă mulţumesc, senior Silvio. Vă mulţumesc!

SILVIO: Senior Arlechino, dacă începi şi tu să-mi mulţumeşti...

ARLECHINO: Nu, stăpâne.

SILVIO: Mă bucur. Deci, problema este rezolvată.

SILVIA: Da, dar mai avem una.

SILVIO: Care?

SILVIA: Tata nu va fi de acord să ne căsătorim

SILVIO: Şi ce facem? Eu la tine nu renunţ pentru nimic în lume.

SILVIA: Hai să fugim!

COLOMBINA: Şi pe noi cui ne lăsaţi? Lui Pantalone?

SILVIA: Dar nu am spus că fugim fără voi.

COLOMBINA: Ce bine! Ne vom îndemna unii pe alţii la fugă.

SILVIO (reţinuţi: Mie nu prea îmi surâde ideea... Nu vreau să-i provocăm suferinţă domnului Pantalone. Nu, nu cred că e bine.

COLOMBINA: Ca să-i treacă suferinţa, puteţi să-i lăsaţi nişte bani. Cumpăraţi-vă soţia, senior Silvio.

SILVIA: Colombina!...

COLOMBINA: Seniora, trebuie să recunoaşteţi că tatăl dumneavoastră preferă banii mai mult decât orice pe lume.

SILVIA: Asta cam aşa este...

SILVIO: Nu poate exista sumă pentru soţia mea, însă îi voi mai lăsa o sută de mii de ducaţi.

SILVIA (Colombinei): Chiar că m-am înşelat în privinţa lui...

SILVIO (Silviei): Eşti un înger... (O sărută).

COLOMBINA: Arlechino...

ARLECHINO (ţinând capul în pământ): Da.

COLOMBINA: N-ai vrea să faci şi tu ce face stăpânul tău?

ARLECHINO: De unde să am eu o sută de mii de ducaţi?

COLOMBINA: Nu mă referam la asta. La... [Face gestul sărutului) la...

ARLECHINO (înroşindu-se): Colombina, ce-ţi trece prin cap! Cum să fac aşa ceva, mai ales cu stăpânii de faţă?

COLOMBINA: Dar ieri, la han, era gata să-mi faci altceva. Te asigur eu că nu ne vede nimeni. Pe stăpâna mea şi pe marchizul Silvio i-a orbit dragostea atât de tare că nu mai văd nici pe unde calcă.
ARLECHINO: Mi-e ruşine, zău. Nu pot.
COLOMBINA: E clar; trebuie să-l îmbăt din nou.
SILVIO: Mergem?
SILVIA: Mă duc să-mi fac bagajele.
SILVIO: Nu este necesar; îţi voi cumpăra eu tot ce ai nevoie.
SILVIA: Dar...
COLOMBINA (întrerupând-o pe Silvia): Ce frumos... Ce gentilom de gentleman este senior Silvio! V-am zis eu. (Lui Silvio): O să-mi cumpăraţi şi mie ceva?
SILVIO (râzând): Sigur că da.
ARLECHINO: Colombina, soţul tău are această datorie.
COLOMBINA: Arlechino, te-ai ţăcănit? Cum să fie senior Silvio, soţul meu?
ARLECHINO: Tot ce ai nevoie îţi voi cumpăra eu, pentru că eu sunt soţul tău.
COLOMBINA: Seniora, ţineţi-mă, că, virguliţă, cad.
Ah, mor. Ce-a spus?
SILVIA: Că este soţul tău.
COLOMBINA: O fi, dar eu nu l-am auzit când m-a cerut în căsătorie.
SILVIA: Nici eu.
SILVIO: Nici eu. Hai, senior Arlechino, îndrăzneşte... Curaj!
ARLECHINO (dintr-o răsuflare): Colombina, vrei să fii soţia mea?
COLOMBINA: Da, da, da, da, da!
ARLECHINO: Acum, cere-mă şi tu.
COLOMBINA: Arlechino, vrei să fii soţul meu?
ARLECHINO: Da, da, da, da, da!
SILVIO: Uite unde era timidul!
(Cei patru se felicită, se îmbrăţişează şi se sărută)
SILVIO: Haideţi! Mergem?
COLOMBINA: Staţi puţin să-i scriu o scrisoare stăpânului meu.
COLOMBINA:
„Dragă domnule Pantalone, Noi, Colombina... ba nu... întâi Silvia că e stăpâna. Deci, Silvia, Colombina... Ba nu Colombina. îl trec pe Silvio. Că e marchiz. Deci... Silvia, Silvio, Colombina şi Arlechino am evadat. Dar nu te speria; am să-ţi mai scriu. Şi dacă-ţi va fi dor de noi, te vom vizita. Silvio ţi-a lăsat aceşti o sută de mii de ducaţi pentru Silvia; se vor căsători. Arlechino nu ţi-a lăsat bani pentru mine, dar imaginează-ţi că a făcut-o; şi noi ne vom căsători. Ca amintire îţi voi lăsa caseta de lemn. Stai, nu face infarct pentru că Silvio ţi-o va plăti..."
SILVIO: Colombina, poftim cei o sută de mii de ducaţi.
COLOMBINA: Puneţi-i pe măsuţă.
SILVIO (ieşind): Hai, Colombina, că ne grăbim.
COLOMBINA (scriind): „... Hai, Colombina, că ne grăbim..." (Răspunzând lui Silvio): Vin acum; să termin scrisoarea (Scriind): Deci, la revedere, domnule Pantalone.Colombina
(Fata împătureşte scrisoarea şi o pune pe măsuţă, lângă bani. Ies toţi. Un moment scena este goală, apoi intră Pantalone).

PANTALONE: Auzi, cică are seniora Mariana să-mi dea bani. Nici pomeneală! Fiică-mea m-a trimis la cai verzi pe pereţi; dacă n-am să-i dau o bătaie, să mă pomenească. Dar unde este?... Silvia! Silvia, nu-ţi fie frică pentru că nu vreau să te bat! A, marchizul... O fi plecat cu banii mei! (Vede scrisoarea şi banii. Pe prima o deschide, iar ducaţii îi bagă repede în buzunar după ce se uită în stânga şi în dreapta. începe să citească scrisoarea)

Dragă domnule Pantalone, Noi, Colombina... ba nu... întâi Silvia că e stăpâna. Deci, Silvia, Colombina... Ba nu Colombina. îl trec pe Silvio. Că e marchiz. Deci... Silvia, Silvio, Colombina şi Arlechino am evadat. Dar nu te speria; am să-ţi mai scriu. Şi dacă-ţi va fi dor de noi, te vom vizita. Silvio ţi-a lăsat aceşti o sută de mii de ducaţi pentru Silvia; se vor căsători. Arlechino nu ţi-a lăsat bani pentru mine, dar imaginează-ţi că a făcut-o; şi noi ne vom căsători. Ca amintire îţi voi lăsa caseta de lemn. Stai, nu face infarct pentru că Silvio ţi-o va plăti.

Hai, Colombina, că ne grăbim... Vin acum; să termin scrisoarea. Deci, la revedere, domnule Pantalone

Colombina".

(Râzând): O sută de mii de ducaţi. (Scoate banii tremurând şi îi număra). O sută de mii de ducaţi! Mulţumesc, Doamne! (Apoi): Dar suma asta era numai pentru Silvia; a uitat să-mi lase cei zece mii de ducaţi pentru casetă. Hei, senior Silvio, banii mei, banii mei! Banii mei... (Iese din scenă alergând).

SFÂRŞIT